

Smrću radnika ne prestaje pravo na plaćeni godišnji odmor

Pravo Unije protivi se nacionalnim zakonodavstvima i praksi koji, u slučaju smrti radnika, isključuju pravo na novčanu naknadu za neiskorišteni plaćeni godišnji odmor

Direktiva o određenim vidovima organizacije radnog vremena¹ propisuje da svaki radnik ima pravo na plaćeni godišnji odmor u trajanju od najmanje četiri tjedna i da se to vrijeme ne može zamijeniti novčanom naknadom osim u slučaju prestanka radnog odnosa.

J. Bollacke radio je u poduzeću K+K između 1. kolovoza 1998. i 19. studenoga 2010., dana svoje smrti. Od 2009. bolovao je od teške bolesti zbog koje je bio nesposoban za rad do dana svoje smrti. Do toga dana J. Bollacke prikupio je 140,4 dana neiskorištenog godišnjeg odmora.

Udovica J. Bollackea zatražila je od K+K novčanu naknadu koja odgovara godišnjem odmoru koji njezin suprug nije iskoristio. Društvo je odbilo njezin zahtjev izražavajući dvojbu o prenosivosti novčane naknade na nasljednike.

Rješavajući ovo pitanje, Landesarbeitsgericht (prizivni sud za radne odnose, Njemačka) postavio je Sudu pitanje prihvaća li pravo Unije nacionalno zakonodavstvo ili praksu koji, u slučaju kada radni odnos prestaje smrću radnika, predviđaju da pravo na plaćeni godišnji odmor prestaje bez davanja prava na novčanu naknadu za neiskorišteni dio godišnjeg odmora. Također je postavljeno pitanje ovisi li primanje te naknade o prethodno postavljenom zahtjevu radnika.

U svojoj današnjoj presudi Sud je istaknuo² da je pravo na plaćeni godišnji odmor načelo socijalnog prava posebne važnosti te da pravo na godišnji odmor i pravo na isplatu naknade s te osnove čine dvije sastavnice jednog jedinstvenog prava.

Sud je već odlučivao da, kada radni odnos prestaje, radnik ima pravo na naknadu kako bi se izbjeglo potpuno isključenje uživanja prava na godišnji odmor³. Pravo Unije protivi se nacionalnim odredbama ili praksi na temelju kojih radnik nema pravo na novčanu naknadu kada mu prestaje radni odnos, jer zbog bolesti nije mogao koristiti svoj plaćeni godišnji odmor.

Sud je istaknuo da izraz „plaćeni godišnji odmor“ znači da se tijekom trajanja godišnjeg odmora radniku mora i dalje isplaćivati naknada.

Primanje novčane naknade u slučaju kada radni odnos prestaje zbog smrti radnika osigurava koristan učinak prava na godišnji odmor. Neočekivana smrt radnika ne bi trebala retroaktivno prouzročiti potpuni gubitak prava na plaćeni godišnji odmor.

Slijedom navedenog, Sud je odlučio da se **pravo Unije protivi nacionalnim zakonodavstvima ili praksi koji, u slučaju kada radni odnos prestaje zbog smrti radnika, predviđaju da pravo na**

¹ Direktiva 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena (SL L 299, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 31.).

² Presuda Suda od 20. siječnja 2009., *Schultz-Hoff i dr.* (spojeni predmeti [C-350/06](#) i [C-520/06](#); također vidjeti priopćenje za medije br. [4/09](#)).

³ Presuda Suda od 3. svibnja 2012., *Neidel* (predmet [C-337/10](#); također vidjeti priopćenje za medije br. [57/12](#)).

plaćeni godišnji odmor prestaje bez priznavanja prava na novčanu naknadu za neiskorišteni dio godišnjeg odmora.

Nadalje, Sud je odlučio da **ta naknada ne ovisi o prethodnom zahtjevu zainteresirane osobe**.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da, u okviru postupka koji se pred njima vodi, upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako veže i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708